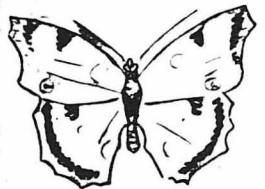

ΑΣΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)
Καί ἡ Ματρεένα ἔβλεπε νά σηκωθῆ.
Μά ὁ Ρουλταμπλ τῆς ἔβαλε δυνατὰ
τὸ μπράτσο καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ μεί-

νε ὅπου, γι' αὐτὸ μὴ ἔβλεπε ἐντίπαισι
τὸ πρόσωπο. Ποῦς μπορούσε νὰ εἶχε
ἀνέβῃ σ' αὐτὴ ;...

- Καὶ γιατί δὲν μὴ εἶπατε τίποτε; τὸν δέχθηκε ἡ Ματρεένα. Ὡ!
- Μὰ τότε λέστε μου, τί κιντίζετε ἔτσι ;
- Κιντίζω τὸ μένος αὐτῶν τὸ ὁποῖο μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ σιὸ δου-
- μάτιο τοῦ στρατηγού, ὅταν εἶνε δια κλεισιμένα. Μὴ γυρίζετε πίσω,
- κυρία...
- Μὰ ἀπὸ ποῦ ; ἀπὸ ποῦ μπορεῖ νὰ μὴ κανεὶς ;
- 'Απὸ τὴν πόρτα ;
- Ποῦ ἄπορτα ;
- Τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ στρατηγού ποῦ βγαίνει στὴ σάλα
- τῆς ὑπηρεσίας.
- Μὰ εἶνε κλειδομένη καὶ σωτημένη.
- Μποροῦν νὰ φτιάξουν κ' ἄλλο κλειδί ;
- Κι' ὁ σύρτης ποῦ εἶνε περυσμένος ἂ π ὀ μ ε ῖ ο α ;
- Μποροῦν νὰ τὸν τραβήξουν αὐτῶν ἔξω.
- 'Αδύνατον !

Ὁ Ρουλταμπλ ἔβαλε τὰ δύο χεῖρα του ἀπάνω στοὺς ὄμους τῆς
Ματρεένα καὶ εἶπε, τινζώντας καθε σὺλλαβή: «Γ ὀ ν τ ρ α
δ ο ο ὄ ν ἂ π ἔ ἔ ο».

—Μὰ εἶν' ἀδύνατον!... Διαμαρτυρήθηκε ἡ Ματρεένα. Σὰς τὸ ἐπα-
λαιμάδα.

—Κυρία, αὐτὸ ποῦ κάνουν οἱ μηδενομαὶ σὰς μὲ τὸ σύρτη δὲν εἶνε
τίποτε καινούριο. Εἶν' ἓνα ἀνηθισμένο κούλο ποῦ τὸ χρησιμοποιοῦν
συχὰ οἱ ποτακοὶ τῶν ξενοδοχείων τῆς Εὐρώπης. Φτάνει μόνο μιά
μικρὴ τρύπα, πάχους καρφίτσας, ἀνοιχμένη στὴν πόρτα στὸ ὕψος τοῦ
σύρτη !

—Θεέ μου! εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ Ματρεένα. Δὲν καταλαβαῖνο τί-
ποτε αὐτῶν ὅσα μοῦ λέτε κ' αὐτὴν τὴν τρύπα. Ἐξηγήθητε, μικρὸ μου
ντοισοῦ!

—Προσέξτε με, εἶπε ὁ Ρουλταμπλ, ἔχοντας πάντα, προσκλιμένα
τὰ βλέμματά του. Αὐτὸς ποῦ θῆκε νὰ μὴν μείνει, γονεὶ μέσ' στὴν
μικρὴ τρύπα ἓνα λεπτὸ μελοῦτινο εὐνομαστὴν ἀσπρὸν τοῦ ὁποίου ὑπό-
ζει μιά αἰχμή ἀπὸ ἀτσάλι, λίγο κομπιλοῦ. Μ' ἓνα τέτοιο ἐργαλεῖο
εἶνε παραινίδα, ἂν ἡ τρύπα ἔχει γίνει: στὴ θέσι ποῦ πρέπει, μὰ θεὴ
καλεῖς αὐτῶν ἔξω τὸν ἐσοτερικὸν σύρτη, νὰ τὸν γυρίζω, νὰ τὸν τρα-
βήξω καὶ ν' ἀνοιξῆ...

—Ὡ! Ὡ! ἔκανε ἀναστενά-
ζοντας ἡ Ματρεένα, ἡ ὁποία εἶχε
γίνει κατάκλιωτη. Καὶ αὐτὴ ἡ μι-
κρὴ τρύπα ;

—'Υπόρχει !
—Τὴν ἀνακαλίφατε ;

—Ναί, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή
ποῦ βροῖσομα ἔδω...

—Ὡ, ντοισοῦ!... εἶπε ἡ Μα-
τρεένα. Ποῦς εἶνε δυνατὸν αὐτό,
ἀφοῦ δὲν ἀνέβηκατε στὸ δωμάτιο
τοῦ στρατηγού παρὰ μόνον τὴν κί-
τσα ;

—Ναί, ἀλλ' ἀνέβηκα πολὺ νο-
μισθεὰ τὴ μικρὴ σάλα τῆς ὑπε-
ρεσίας ποῦ βγαίνει στὴν κλειστὴ
πόρτα μὲ τὴν τρυπίτσα. Καὶ θὰ
σὰς πῶ ἀμέσως γιατί. Ὅταν μὲ
ἀπεργάζαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴ
θύλα καὶ μὲ παρακολοῦθούσατε
καμμένη πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα,
ἔβλεπε τί κάτταρα ἐγὼ, ἐνὸ φαι-
νόμον πὸς καταγιόμιουν ἀπο-
κλειστικά νὰ τρώω τοὺς μεξέδες
σὰς ἀπ' τὸ μπουφέ ; Τὸ πρόσω-
πο ἔγνος γυναικίαιον μπουτινιῶν...
Τὰ ἔγνη αὐτὰ φανόντουσαν κα-
θαρά, γιατί εἶχε χιθεὶ μίτρα κον-
τὰ στὸ μπουφέ καὶ τὰ μπουτίνα
ποῦ τ' ἄφισον εἶχαν πατήσει σ'
αὐτὴ κ' ἔτσι τὰ ἔγνη τους ἦσαν
καθαρά στὸ παζέτο... Διευθυ-
νόντουσαν πρὸς τὴν πόρτα τῆς
ὑπηρεσίας ποῦ εἶχε μείνει μισά-
νοχτη κ' ἀπὸ κεῖ ἀνέβαιναν στὴ
σάλα τῆς ὑπηρεσίας. Ἐπειδὴ
μοῦ εἶχε πει ὁ Κοντενὺν διὸ ἡ
σάλα αὐτὴ ἦταν ἀπαγορευμένη

—Καὶ γιατί δὲν μὴ εἶπατε τίποτε; τὸν δέχθηκε ἡ Ματρεένα. Ὡ!

—Μὰ τότε λέστε μου, τί κιντίζετε ἔτσι ;

—Κιντίζω τὸ μένος αὐτῶν τὸ ὁποῖο μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ σιὸ δου-
μάτιο τοῦ στρατηγού, ὅταν εἶνε δια κλεισιμένα. Μὴ γυρίζετε πίσω,

κυρία...

—Μὰ ἀπὸ ποῦ ; ἀπὸ ποῦ μπορεῖ νὰ μὴ κανεὶς ;

—'Απὸ τὴν πόρτα ;

—Ποῦ ἄπορτα ;

—Τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ στρατηγού ποῦ βγαίνει στὴ σάλα

τῆς ὑπηρεσίας.

—Μὰ εἶνε κλειδομένη καὶ σωτημένη.

—Μποροῦν νὰ φτιάξουν κ' ἄλλο κλειδί ;

—Κι' ὁ σύρτης ποῦ εἶνε περυσμένος ἂ π ὀ μ ε ῖ ο α ;

—Μποροῦν νὰ τὸν τραβήξουν αὐτῶν ἔξω.

—'Αδύνατον !

Ὁ Ρουλταμπλ ἔβαλε τὰ δύο χεῖρα του ἀπάνω στοὺς ὄμους τῆς
Ματρεένα καὶ εἶπε, τινζώντας καθε σὺλλαβή: «Γ ὀ ν τ ρ α
δ ο ο ὄ ν ἂ π ἔ ἔ ο».

—Μὰ εἶν' ἀδύνατον!... Διαμαρτυρήθηκε ἡ Ματρεένα. Σὰς τὸ ἐπα-
λαιμάδα.

—Κυρία, αὐτὸ ποῦ κάνουν οἱ μηδενομαὶ σὰς μὲ τὸ σύρτη δὲν εἶνε
τίποτε καινούριο. Εἶν' ἓνα ἀνηθισμένο κούλο ποῦ τὸ χρησιμοποιοῦν
συχὰ οἱ ποτακοὶ τῶν ξενοδοχείων τῆς Εὐρώπης. Φτάνει μόνο μιά
μικρὴ τρύπα, πάχους καρφίτσας, ἀνοιχμένη στὴν πόρτα στὸ ὕψος τοῦ
σύρτη !

—Θεέ μου! εἶπε ἀναστενάζοντας ἡ Ματρεένα. Δὲν καταλαβαῖνο τί-
ποτε αὐτῶν ὅσα μοῦ λέτε κ' αὐτὴν τὴν τρύπα. Ἐξηγήθητε, μικρὸ μου
ντοισοῦ!

—Προσέξτε με, εἶπε ὁ Ρουλταμπλ, ἔχοντας πάντα, προσκλιμένα
τὰ βλέμματά του. Αὐτὸς ποῦ θῆκε νὰ μὴν μείνει, γονεὶ μέσ' στὴν
μικρὴ τρύπα ἓνα λεπτὸ μελοῦτινο εὐνομαστὴν ἀσπρὸν τοῦ ὁποίου ὑπό-
ζει μιά αἰχμή ἀπὸ ἀτσάλι, λίγο κομπιλοῦ. Μ' ἓνα τέτοιο ἐργαλεῖο
εἶνε παραινίδα, ἂν ἡ τρύπα ἔχει γίνει: στὴ θέσι ποῦ πρέπει, μὰ θεὴ
καλεῖς αὐτῶν ἔξω τὸν ἐσοτερικὸν σύρτη, νὰ τὸν γυρίζω, νὰ τὸν τρα-
βήξω καὶ ν' ἀνοιξῆ...

—Ὡ! Ὡ! ἔκανε ἀναστενά-
ζοντας ἡ Ματρεένα, ἡ ὁποία εἶχε
γίνει κατάκλιωτη. Καὶ αὐτὴ ἡ μι-
κρὴ τρύπα ;

—'Υπόρχει !
—Τὴν ἀνακαλίφατε ;

—Ναί, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή
ποῦ βροῖσομα ἔδω...

—Ὡ, ντοισοῦ!... εἶπε ἡ Μα-
τρεένα. Ποῦς εἶνε δυνατὸν αὐτό,
ἀφοῦ δὲν ἀνέβηκατε στὸ δωμάτιο
τοῦ στρατηγού παρὰ μόνον τὴν κί-
τσα ;

—Ναί, ἀλλ' ἀνέβηκα πολὺ νο-
μισθεὰ τὴ μικρὴ σάλα τῆς ὑπε-
ρεσίας ποῦ βγαίνει στὴν κλειστὴ
πόρτα μὲ τὴν τρυπίτσα. Καὶ θὰ
σὰς πῶ ἀμέσως γιατί. Ὅταν μὲ
ἀπεργάζαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴ
θύλα καὶ μὲ παρακολοῦθούσατε
καμμένη πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα,
ἔβλεπε τί κάτταρα ἐγὼ, ἐνὸ φαι-
νόμον πὸς καταγιόμιουν ἀπο-
κλειστικά νὰ τρώω τοὺς μεξέδες
σὰς ἀπ' τὸ μπουφέ ; Τὸ πρόσω-
πο ἔγνος γυναικίαιον μπουτινιῶν...
Τὰ ἔγνη αὐτὰ φανόντουσαν κα-
θαρά, γιατί εἶχε χιθεὶ μίτρα κον-
τὰ στὸ μπουφέ καὶ τὰ μπουτίνα
ποῦ τ' ἄφισον εἶχαν πατήσει σ'
αὐτὴ κ' ἔτσι τὰ ἔγνη τους ἦσαν
καθαρά στὸ παζέτο... Διευθυ-
νόντουσαν πρὸς τὴν πόρτα τῆς
ὑπηρεσίας ποῦ εἶχε μείνει μισά-
νοχτη κ' ἀπὸ κεῖ ἀνέβαιναν στὴ
σάλα τῆς ὑπηρεσίας. Ἐπειδὴ
μοῦ εἶχε πει ὁ Κοντενὺν διὸ ἡ
σάλα αὐτὴ ἦταν ἀπαγορευμένη

— Ὡ! Ὡ! ἔκανε ἀναστενάζοντας ἡ Ματρεένα, ἡ ὁποία εἶχε γίνει κατάκλιωτη.

τροπιάει ή καρφίτσα τής μικρής τρούπας... "Α! ή καρφίτσες!.. "Η καρφίτσες!.. Μιλήστε μου για τις καρφίτσες. Μά δχι.. Πέστε μου πρώτα τί σας κάνει να πιστεύετε ότι θα ξαναγυρίσουν απ' την πόρτα... Πώς μπορούσατε να τό καταλάβετε αυτό;... "Από μιιά μικρή τρούπα καρφίτσας;...

—Κυρία, δέν ύπάρχει τώρα μιιά μόνο τρούπα... "Υπάρχουν δύο... —Διύ τρούπες από καρφίτσα;

—Ναί, δύο... Μιά παλιά και μιιά καινούργια... Γιατί; αυτή ή δεύτερη τρούπα... Γιατί έταδι ή πρώτη ήταν λίγο στενή, θέλησαν να τη μεγαλώσουν και, καθώς τη μεγάλωναν, ξεπασε μέσα ή μιύτη τής καρφίτσας.. μιās καρφίτσας γυναικείου καπέλλου... Αδτή ή μιύτη βρίσκεται ακόμα στην παλιά τρούπα και την φράζει... —"Α! καταλαβαίνω τώρα γιατί εξετάζετε τις καρφίτσες των καπέλλων! Είνε λοιπόν τόσο εύκολο να τρωτήση κανείς μιιά πόρτα με μιιά καρφίτσα;

—Ευκολώτατο... "Αφού λοιπόν έφραξε ή πρώτη τρούπα με τη στασιμένη μιύτη τής καρφίτσας, έφραξαν αναγκάσι ν' ανοίξουν δεύτερη. Για ν' άρξισουν αυτή ή δεύτερη τρούπα, αφού ή μιύτη τής καρφίτσας είχε σπάσει, χρησιμοποίησαν την αίχμη ενός σουγιά... "Έπειτα τελείωσαν την τρούπα με την καρφίτσα του καπέλλου... "Η δεύτερη τρούπα είχε ακόμα πιο κοντά στο σύρτη από την πρώτη!.. Μά μήν κινείσθε κυρία!...

—Μά τό θ ά ρ θ ο υ ν !... θ ά ρ θ ο υ ν ! —"Έτσι νομίζω κ' εγώ, είτε γαλήνιος ό Ρουλιταμπίλ. —Μά δέν καταλαβαίνω, γιατί, αφού έχετε μιιά τόσο τρομερή θεωσιότητα, καθόσαυτε έδω ήσυχία... Μεγάλος θεός!.. Τι σας δίνει την απόδειξη ότι δέν ήρθαν άζόκια; —Μιιά μικρή καρφίτσα συνηθισμένη, κυρία... "Όχι καρφίτσα καπέλλου αυτή ή φορά... "Άς μη συγχίζουμε τις καρφίτσες... Θά σας δείξω σέ λίγο... —Θά με κάνει να χάσω τό μυαλό μου με τις καρφίτσες του, αυτός ό μικρός μου άγγελος, ό απεσταλιμένος του θεού!..

Και θέλησε να τον σφίξει με δάχτυλα μέσα στά μαρτίτσα της που έτρεμαν, μά ένκλινος τραβήχτηκε πίσω και τής ξέφυγε. "Η Ματρένα άνάσανε βαθεία και τον ρώτησε:

—"Η εξέτασις που κάνετε από όλίγου στις καρφίτσες των καπέλλων δέν σας απέδειξε τίποτε; —Ναί... "Η πέμπτη καρφίτσα τής δίδος Νατάσας είχε τη μιύτη της στασιμένη... —Δυστυχία! φώναξε ή Ματρένα πέφτοντας στην πολυθρόνα της. "Ο Ρουλιταμπίλ τή σήκωσε, λέγοντάς της:

—"Τί έχετε; εξέταση και τις δικές μας καρφίτσες... Νομίζετε λοιπόν πως θά σας ύπομαζώσουν άν εβρισκα στασιμένη μιιά απ' αυτές;... Θά σκεφτόμουν απλούστατα ότι την χρησιμοποίησαν για μιιά βδελυρή έδρασιία. Αυτό εν' όλο!.. —"Ω! εν' αλήθεια! Εν' αλήθεια!.. Συγχωρέστε με, Παναγία μου... Ατός ό μικρός θά με τρελλάνη... Τι θά γινούμιν χωρίς αυτόν;

Και, αυτή ή φορά, κατόρθωσε να του πάρη τό κεφάλι μέσα στα χέρια και τό φίλησε παράφορα στό μέτωπο.

—Μά ό Ρουλιταμπίλ την έσπρωξε απότομα, λέγοντάς της: —"Μ' έμποδίζετε να βλέπω

Τότε ή Ματρένα κατάλαβε. Πράγματι ό Ρουλιταμπίλ, δέν είχε πάρει να κινήση απ' τις άνοιχτές πόρτες του δωματιού τής Ματρenas και τής τουαλέτας, στό βάθος, έντελώς στό βάθος, τη μοιραία πόρτα τής οποίας ό σιδερέσιος σύρτης έλαμπε κάτω απ' τό κίτρινο φως του καντηλιού, που έκαινε δίπλα στό κρεβάτι του στρατηγού.

Τέλος ό νεαρός προφόρτω έκανε ένα κίνημα και, ακολουθούμενος από τη Ματρένα, προχώρησε, πατώντας στις άκρες των ποδιών του, ως τό κατώφλι τής κίμαρας του στρατηγού.

"Ο Φεόντος Φεοντόροβιτς Τρεμπασκόβι κινιόταν. "Ανάσανε βαθεία, μά ό ύπνος του φαινόταν γαλήνιος. Οι έφιάλτες τής προηγούμενης νύχτας δέν τον βασάνιζαν. Και ή στρατηγίνα είχε ίσως έν μέρει δικηο να τους άποδίδη στό ναρκωτικό που έπαιρνε, κάθε βράδυ, γιατί τώρα τό ποτήρι με τό ναρκωτικό ήταν γεμάτο και φαινόταν πως δέν

τό είχε άγγίξει καθόλου.

Τό κρεβάτι βρισκόταν σέ τέτοια θέση, ώστε ό στρατηγός και Ξύπνος άζόκια, δέν μπορούσε να δη την πόρτα τής σκάλας τής ύπηρεσίας, άν άνοιγε σέ μιιά στιγμή. Τό μικρό τραπέζι άπάνω στό όπου ήταν τό ποτήρι με τό ναρκωτικό και διάφορα άλλα πράγματα και στό όποιο είχαν βάσει τη βόμβα κατά την άπόπειρα τής άνθοδέσμης, βρισκόταν πάλι στό κρεβάτι, λίγο πίσω και πολύ κοντά στην πόρτα. Τίποτε λοιπόν δέν ήταν πιο εύκολο, για όποιον κατόρθωνε ν' ανοίξη αυτή την πόρτα, παρά ν' άπλώση τό χέρι του και να τοποθετήση τη βόμβα στην άνθοδέσμη με τ' άγριολούλουδα...

"Ο Ρουλιταμπίλ, φτάνοντας στό κατώφλι, γλύστρησε πλάι, έτσι που να μη φαίνεται απ' την τρούπα τής πόρτας κ' έπεσε με τά τέσσερα. "Έτσι πλησίασε ως την πόρτα τής ύπηρεσίας. Παρατήρησε τότε ότι ή μικρή κωνή καρφίτσα που είχε τοποθετήσει τό προηγούμενο βράδυ όρθια στό πάτωμα, πλάι-πλάι στην πόρτα, ήταν πάντα όλόρθη στη θέση της. Αυτό του φανέρωσε ότι κανείς δέν είχε έπιχειρήσει ν' ανοίξη την πόρτα, γιατί άν συνέβαινε τό αντίθετο ή καρφίτσα θά έφερτε κάτω.

Ξαναγύρισε πίσω, άνορθώθηκε, πέορσε στό δωμάτιο τής τουαλέτας κ' έκει, σέ μιιά γωνία, είχε μιιά δύνομη συνομιλία με τη Ματρένα, σέ πολύ χαμηλή φωνή.

—Θά τραβήξετε, τής ειπε, τό στομάχι σας, ως αυτή ή γωνία του δωματιού τής τουαλέτας, απ' όπου μπορεί να βλέπη κανείς την πόρτα, χωρίς όποιος θά είχε κολημένο τό μάτι του πίσω από την τρούπα τής πόρτας. Κάμετε αυτό με τον πιο φυσικό τρόπο του κόσμου και πηγαίνετε κατόπιν ν' αναπαυθήτε. "Εγώ θά περάσω τη νύχτα μου στό στομάχι και σας βεβαιώ διή θά ήμια καλύτερα απ' τό ξύλινο στομάχι τής σκάλας, στό όποιο πέρασα τη χτεσινή νύχτα, πίσω απ' την πόρτα!..

—Ναί, μά θ' άποκοιμηθήτε!.. Δέν θέλω!..

—Τό φαντάζεστε κυρία!... —Δέν θέλω! Δέν θέλω! Δέν θέλω ν' άφήσω αυτή την πόρτα απ' τά μάτια μου... "Έπειτα δέν θά μπορούσω πατέ να κοιμηθώ... "Αφήστε με λοιπόν κοντά σας... "Ο Ρουλιταμπίλ δέν επέμεινε περισσότερο και μαζεύτηρναν κ' οι δύο στό στρώμα. "Ο νεαρός ρεπόρτερ είχε σταυρώσει τά πόδια του με άπάθεια, μά ή Ματρένα στεκόταν στα τέσσερα με τό κεφάλι προτεταμένο, με τά μάτια καρφωμένα στην πόρτα, σάν ένα μπουλντόγκ έτοιμο να όρμήση.

"Η στιγμές περνούσαν μέσα σέ μιιά βαθεία σιωπή, που την τάραζε μόνο ή άκαλόγηστη ανάσα του στρατηγού, του όποιου ή όχη ξεχωρίζε χλωμή και τραγική άπάνω στό μαξιλάρι. Τό

στόμας του ήταν μισάνοιχτο και κάθε τόσο τά χείλη του σάλιεναν. Για μιιά στιγμή, ό Ρουλιταμπίλ και ή Ματρένα, νόμισαν πως θά κρυεύνον πάλι από τους έφιάλτες του ή πως θά ξυπνούσε, γιατί άσυνέδητα, άπλωσε τό χέρι του προς τό τραπέζι, όπου βρισκόταν, τό ποτήρι με τό ναρκωτικό... "Έπειτα όποιος ήμια πάλι άκίνητος κ' άσχηγισε να ροχαλίξη έλαφρά.

Τό καντήλι, έπάνω στό τζάκι, έφαινε κίτρινες αντίαιγιες στις γωνίες των επίπλων, έκανε να λάμπη ή χαυσιή κορνίζα μιās εικόνας στον τοίχο, και τά γυάλινα μπουκαλιόκια με τά φάρμακα έτάρουν στό τραπέζι... Μά, μέσα σ' όλο τό δωμάτιο, ή Ματρένα Πετρόβνα δέν έβλεπε παρά τό σύρτη που έλαμπε έκει κάτω, στην πόρτα... Κουρασμένη πάλι να στέκεται στα γόνατά της, είχε ξαπλωθεί με τά χέρια της στό πηγούνι της, με τό βλέμμα της καρφωμένο πάντοτε στό σύρτη... Δέν θά μπορούσε κ' ή ίδια να πη άν έλαψε ή άν έτραψε μήπως συμβεί τίποτε καινούργιο, όπως τής είχε πει ό Ρουλιταμπίλ...

Και καθώς ή όρως περνούσαν χωρίς να συμβαίνει τίποτε, ό Ρουλιταμπίλ την έννοιουθε στό πλάι του να τρέμη από άγωνία κ' άναπομνησία...

(Ακολουθεί)

Και αυτή ή φορά κατόρθωσε να του πάρη τό κεφάλι μέσα στα χέρια και τό φίλησε παράφορα στό μέτωπο.